

H d o l n o l u k a v i c k ý H L A S A T E L

26. července 2013

Mimořádné číslo

Vážení spoluobčané,

sešli jsme se dnes při vzácné příležitosti, abychom popřáli paní Anně Průchové k jejím dnešním 100. narozeninám a zároveň k svátku. Domnívám, že je to pro obec čest mít ve svých řadách stoletého občana a v případě paní Průchové s jejím zdravím a především zájmem o veškeré dění obzvlášť. Proto a s ohledem na její nelehkou rodinnou situaci rozhodlo zastupitelstvo obce uspořádat na její počest dnešní oslavu a ujmout se role gratulanta a hostitele zároveň, bez zbytečných okázalostí, tak, jak si sama přála.

Připijme si tedy symbolicky na zdraví paní Anny Průchové a popřejme jí, abychom se ještě dlouho mohli společně scházet uprostřed léta při jejích narozeninách, nebo s ní jen tak posedět a popovídat na lavičce před jejím domem, odkud má krásný přehled o dění v centru obce.

s úctou Vítězslav Opálko, starosta obce

Paní Průchové s úctou a obdivem

Milá paní Průchová! Málokomu se poštěstí dožít se sta roků věku. Ale jen několik Bohem vyvolených a vybraných se dožije sta roků v takovém zdraví a svěžesti fyzické i duševní. Myslím, že Bůh i Ve vašem případě vybral dobře a vyvolil si toho pravého člověka. Blahopřejeme Vám z celého srdce!

Milá paní Průchová, kam moje paměť sahá, pamatuji si Vás stále jako usměvavou, přívětivou, čilou a pracovitou droboučkou paní. Moje nezapomenutelná babička Barbora Fremrová o Vás často mluvila při svém vzpomínání. A věřte, že vzpomínala jenom v dobrém.

Pekařští mistři František Fráňa a Jaroslav Fremrové, pekařský tovaryš Fratišek Fanda Fremr i obchodnice Barbora Fremrová už dávno přešli přes duhový most.

Paní Průchová čte se zájmem každé číslo časopisu.

Jako jejich vnučka a neteř jsem snad zplnomocněna vyslovit jejich jménem respekt a uznání Vám i Vašemu manželovi jako poctivým, dobrým řemeslníkům a schopným obchodníkům. A také poděkování a vyjádření úcty za to, že jste byli vždy a za všech okolností slušnými a čestnými obchodními konkurenty. A tak po letech splácím jeden jejich dluh, právě tady a teď prozradím to, co babi neřekla ani svému muži, ani synovi. **Vy Průchové jste byli lepší!**

A Váš chleba byl daleko chutnější. Každý ze tří pekařů měl svůj zvláštní chléb a všichni měli dost zákazníků. Jak ostatně dokazuje vzpomínka jednoho přeštického důchodce, kterou jsem asi před dvěma lety vyslechla při cestě s přeštickými aktivními zahrádkáři. Dnes více než sedmdesátník vzpomínal na chuť a vůni Vašeho chleba

jako na něco už nikdy neopakovaného. Maminka ho prý posílala do Vaší dílny pro čerstvý chléb. A on prý si dal dva velké teplé bochníky do plátěného „ruksaku“ a šlapal na kole zpátky domů. A ten chleba ho hřál na záda a voněl a voněl tak, že když kluk vyšlapal kopeček „Ke křížku“, pokaždé slezl z kola, usedl do strouhy a vyndal chleba z batohu. A nikdy neodolal a okousal celou tu dobrou kůrku kolem dokola bochníku. Prý dostal pokaždé doma od maminky výprask - ne proto, že chleba snědl, ale že s Božím darem tak neuctivě zacházel... Ale prý to za to stálo.

Šedesát let stará vzpomínka na Vaši práci, na Vaši dílnu, na prý neopakovatelnou chuť Vašeho chleba. Sto let. Celé století. Sto let lidského života. Celých sto roků života prožitých v jedné vesnici.

A my ostatní Lukaváci můžeme být jen pyšní, že zrovna v té naší.

*Jménem rodiny Fremrů a Havlů
Blanka Zahradníková s rodinou*

Životní příběh Anny Průchové

Paní Anna Průchová (rozená Vokáčová) se narodila 26. července 1913 v domě č.p. 76 manželům Václavu a Ludmile Vokáčovým jako čtvrté dítě. Když jí byl rok, otec byl odveden do první světové války. Když se po válce v roce 1918 vrátil, bylo paní Průchové pět let a dle jejích slov se ho bála, neboť ve válce velmi zhubl, zestaral a měl plnovous. Na frontě byl zraněn a od té doby kulhal. V šesti letech nastoupila do místní základní školy, kde ji vyučoval dle jejích slov velmi přísný učitel Křen. Bavily jí všechny školní předměty. Ve škole v té době bylo 6 tříd a jeden rok bylo tak plno, že se učilo i v domě paní Kozlové, kde se říkalo „V lopatárně“. V 11 letech přešla do „měšťanky“ do Přeštic - v Rebcově ulici. Vzpomíná na výuku počtů a rýsování pana učitele Pelikána. V 15ti letech nastoupila na výpomoc do zahradnictví pana Jiráska v parku. Po dvou letech přešla na jinou práci - do lesa Háje do „Hlinek“, kde sušila hlinku. Když jí bylo 18 let, zemřela jí maminka, tudíž musela zůstat doma a starat se o mladšího bratra Františka. Ve 24 letech se provdala za Jana Průchu, se kterým měla dceru Janu (provdanou Ptáčkovou do Chlumčan). S manželem měli pekárnu, která fungovala až do r. 1950, kdy proběhlo znárodnění. Auto byli Průchovi nuceni prodat za směšnou cenu Kč 3000,-- četníkovi, jejich věrného koně jim také sebrali, pec vyhasla. Poté pan Průcha dojížděl denně na motorce do Merklína, kde pracoval ve velké pekárně. Pekařskému řemeslu zůstal věrný. Jeho manželka Anna pracovala jako expedientka družstva Jednota právě pro pekárny na Přešticku. Dnes už není po jejich peci ani památka. V minulých letech byla zbourána. Když pekárnu zavřeli, paní Průchová až do důchodu pracovala na „Energovodu“ jako kuchařka.

Mgr. Eva Klepsová

Anna Průchová – významné životní výročí

Paní Anna Průchová 26. července 2013 oslavila své 100. narozeniny. U této příležitosti se sešli představitelé obce, její příbuzní, přátelé a občané Dolní Lukavice v penzionu Haydnův dům. Zde ji pan starosta Vítězslav Opálko jménem obce zabezpečil oslavu tak významného výročí. Po úvodním hudebním vystoupení místních dětí z Lukaváčku starosta obce oficiálně paní Průchové blahopřál a předal dárky od obce. Následoval slavnostní přípitek a gratulace od přítomných občanů, kterých se sešlo opravdu hodně. Z celého setkání vyzařovala dobrá nálada a upřímná radost nad tím, že právě „naše“ paní Průchová může s místními oslavit tak vzácné jubileum i přes všechny rány, které jí osud nadělil.

Z jejího vyprávění jsem se dozvěděla, kam v Dolní Lukavici ráda chodila: jako dítě si hrávala u „sejpek“ (sýpka u výjezdu na Horní Lukavici), chodila si sem hrát, protože naproti měli rodiče pole, velmi ráda se chodila koupat do řeky a hodně času jako dítě trávila „Na hořici“ ve višňovce. Dle jejího vyprávění zde dříve stávala dřevěná bouda, kde v létě pobýval „hlídač višňovky“ (pan Josef Bočan) a jako děti mu chodily pomáhat s trháním a přípravě k odvozu, za odměnu jim dovolil sníst, kolik hrdlo ráčilo. Každý den se těšila do školy, dobře se učila, ráda četla a vyšívala. S úsměvem na rtech popisuje, jak vyšívala, když pásla husy a k četbě ji v 15 letech přivedl řídící učitel Voltr, který jí začal půjčovat romány a od té doby začala chodit do knihovny. Vzpomíná na svoji kamarádku – Annu Kohoutovou, která sloužila u „Kantů“ (dnes rodina Šíslova č.p. 104). Každé narozeniny se u nich slavily, jako dítě dostávala od maminky bábovku nebo dort a nějaký drobný dárek. Za 100 let se v obci hodně změnilo, kromě technologického pokroku si v obci pochvaluje čistotu a upravenost veřejných prostranství – zejména před kostelem.

Mgr. Eva Klepsová

